

עיניים אלה עוקבות אחריו מבוקר עד בוקר - מדוע?

מה

המיוחד בנערות אלו?

מיקצועיים במחוז תל-אביב. כניסיון ראשון גויסה מחלקה מצומצמת. בתום תקופת עבודתה המעשית של המחלקה הזו, ולאור הישגיהן של השוטרות והצלחתן בעבודה, הוחלט להרחיב את המיסגרת ולגייס בנות נוספות. אלו המתגייסות למישרת לתקופה של שלוש שנים, במקום לשרת בצה"ל, חייבות לשמש בתקופה זו בתפקידי סיור.

כיום קשה לתאר את עבודת המישטרה ללא השוטרת. הן הפכו מחזה מוכר, ואפילו חביב, ברחובות העיר. הן והסיפורים אודותיהן, המלווים את עבודתן מאז החל הן הנשי מרכז לראשונה את נוקשותם של מדי המישרת.

כמו, למשל, סיפורה של השוטרת היפהפייה רינה גרד, שהפך כבר לאגדה. היה זה לפני מיספר שנים לא רב. בקרן

פני שעות-העבודה, ואחריהן, הן נראות בדיוק כמו כל נערה אחרת - בגינס, במיני או במכסי חגיגי, בנעלי-עקב או בסנדלים שטוחים, עם איפור או בלעדיו.

אין כל הבדל, לכאורה, בין נערה כזו לבין כל נערה ישראלית ממוצעת אחרת. אך רק לכאורה. כי בהגיע שעתן ללכת לעבודה, הן אינן מתהדרות בפריטי מלתחתן המגוונת, אלא לובשות מדים. הן אינן הולכות לשבת במישרד, בין ארבעה קירות, אלא יוצאות אל רחובות העיר.

כך נערות אלו הן עינינו המאופרות וידינו המטופחות של החוק הישראלי.

הן משמשות כעזרי-כנגדם של השוטרים-הגברים, בכל תחום מי עבודת-המישטרה, בסיור ובבילוש.

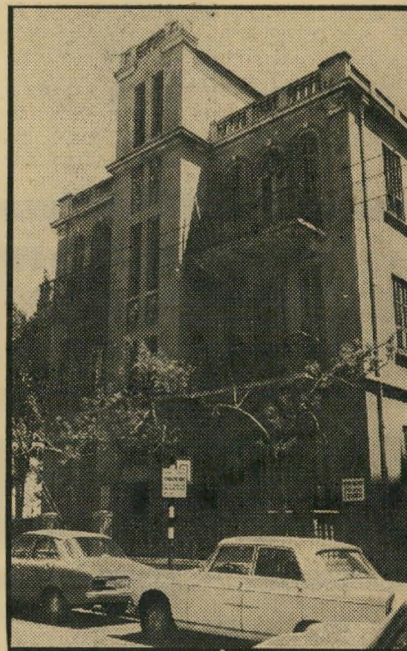
הרעיון לצרף נשים למישטרת ישראל מומש לראשונה בחורש אוקטובר 1960. אז הוחלט על גיוס בחורות לתפקידי

1000 ערבים שנשלחו צפונה, ולא הורשו לחזור יותר לאילת ללא רישון. לאחר חודשים אחדים בהם היתה אילת כישאר עריה של ישראל, שבה להיות מה שהיתה משך 15 שנה בקירוב: עיר ללא ערבים. איזור יהודי טהור, סגור ומסוגר.

אחרי שבלחץ מועצת הפועלים באילת טוהרה העיר מהביטניקים, איבדה אילת חלק מכוח העבודה הוול שלה.

המקור הטבעי האחרון לכוח-עבודה זול היו הערבים, אבל אילת היתה איזור סגור מזה שנים. החל מופעל לחץ אדיר על שילטונות הביטחון, וזמן קצר לאחר מיל-חמת יום-הכיפורים בוטל ההסגר על אילת, הותרה הבאת עובדים ערביים ברישיון. תחילה הקפידו הכל על כך, אבל תוך זמן-מה החלו בעלי-הרישיונות שוכני חים לחדשם, ואחרים היו מגיעים ללא רישיונות כלל. הביקוש לעובדים היה כה גדול, עד שהכל העלימו עין.

כאן התערב גורם חדש: מילחמת-הבחירות לעירייה המקומית. על המועמדות

הבית האימקו הריסה בדרך

מטעם המערך התחרו שני אנשים. האחד - מזכיר מועצת-הפועלים צבי שטכמן, והאחר - מנהל סניף אילת של קוצינור-אילת, גדי כץ. בכך תמכו בעיקר הסידי פיתוחה של העיר, כולל המלונאים והיזמים השונים. בהצבעה ראשונה שנערכה, הוכה כץ על חודו של קול.

מייד לאחר ההצבעה התברר כי במועצת צבי שטכמן הצביע אדם אחד ללא זכות הצבעה. נערכה הצבעה חוזרת, וגדי כץ גבר על מזכיר מועצת-הפועלים והפך למועמד המערך ולראש-העיר.

מאז היחסים בין העירייה לבין מועצת-הפועלים, הם יחסי-מילחמה ממש, כאילו שר מועצת-הפועלים מחפשת כל הזדמנות להכות בה את העירייה. ההזדמנות הטובה ניקרתה לה לאחר הטבח בקריית-שמונה. החג הפך לסיוט. מועצת-הפועלים ניצלה את האווירה העויינת לערבים שהשתררה במדינה, החלה תובעת את סניף לוקס מן העיר. לכך נוספה תיגרה שפרצה בין ערבים ליהודים, ואשר בה הוכה מפי קד מישטרת אילת. לפתע התגלה כי ברישיון אילת עובדים ערבים ללא רישיון.

סיפר על כך גדי כץ: "באו אלי ואמרו כי עלי לקיים את החוק, ולהרחיק כל ערבי חסר-רישיון. ברור שראיתי חובה לעשות כך".

יום לאחר שהורחקו הערבים, החל החג, ואז התמלאו בתי-המלון באורחים. קרוב למחצית עובדי המלונות באילת היו ערבים, שהורחקו, וכך גם במיסעדות העיר. מבין 1000 הערבים שהורחקו, ועבדו מחי ציתם במלונות ובמיסעדות. התוצאה הורגשה מייד.

השירות היה נורא. ארוחה בבית-המלון היתה גיהנום. מלונות שניסו לגייס מלצרים מתל-אביב, נדהמו לשמוע כי אלה דורשים מהם תוספת של 150 לירות ליום, על שכרם הרישמי.

המצב בבנייה היה מעט יותר טוב, שכן בפעולה נמרצת הביא המימשל הצבאי של

(המשך בעמוד 24)

חמש נערות רגילות הולכות ברחוב - היכן אתה פוגש אותן?